

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoP/9/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713208207
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3713208207.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej vo veci navrhovateľa C.. E. Y., štátneho občana Slovenskej republiky bytom G. J. K. XXX/XX, zastúpeného Mgr. Jozefom Gáplovským, advokátom, Advokátska kancelária Dubnica nad Váhom, Centrum II 88, proti odporkyni MUDr. I. Y. rod. T., štátnej občianke Slovenskej republiky, bytom G. J., K. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Zuzanou Tomášovou, advokátkou, Advokátska kancelária Považská Bystrica, Železničná 90/12, o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností rodičov k mal. S., nar. XX.XX.XXXX, na čas po rozvode, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 16. októbra 2013 č. k. 10P/53/2013-76, jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa manželstvo rozviedol manželstvo účastníkov, mal. dieťa S. na čas po rozvode manželstva zveril do osobnej starostlivosti odporkyne, ktorá ju zároveň bude zastupovať a spravovať jej majetok v bežných veciach a navrhovateľovi uložil prispievať na výživu mal. S. sumou 310 eur mesačne, ktoré bude poukazovať k rukám odporkyne vždy vopred najneskôr do 15. dňa v mesiaci. Rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku vychádzal súd zo zistenia, že vzťahy medzi účastníkmi sú tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od účastníkov nemožno očakávať obnovenie manželského spoluzitia. Súd návrhu na rozvod manželstva za súhlasu oboch účastníkov vyhovel. Ohľadom zverenia mal. S. do osobnej starostlivosti odporkyne, súd schválil dohodu o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Pri určení výživného pre mal. S., vychádzal z toho, že výživné bolo určené súdom pred rozvodom manželstva v konaní vedenom tamojším súdom pod sp.zn. 4P/78/2012 vo výške 300 Eur mesačne. Súd určil v tom čase výživné za situácie, keď navrhovateľ bol poberateľom výsluhového dôchodku a zároveň tvrdil, že z podnikania nemá žiaden príjem. V súčasnosti je naďalej poberateľom výsluhového dôchodku vo výške 306,40 eur a tvrdí, že z podnikania nemá žiaden príjem. V rozpore s týmto tvrdením sú ale daňové priznania spoločnosti V. Q. s.r.o. za roky 2011 a 2012, z ktorých vyplýva, že v roku 2011 bola spoločnosť V. Q. v strate a v roku 2012 bola v zisku cca 1.000 eur. Navrhovateľ v súčasnosti tvrdí, že v roku 2011 spol. V. Q. s.r.o. hospodárila lepšie ako v roku 2012, čo je úplne v rozpore s podanými daňovými priznaniami. Preto súd neuveril navrhovateľovi, že z uvedenej spoločnosti nemá žiaden príjem a keďže bol schopný platiť výživné vo výške 300 eur mesačne do rozvodu, nie je dôvod, aby výživné v tejto výške neplatil aj naďalej. Súd toto výživné zvýšil oproti predchádzajúcemu určeniu výživného len minimálne o 10 eur a to v súvislosti s jedinou zmenou, ktorá nastala na strane mal. S. a to, že začala navštevovať Základnú umeleckú školu, s čím je spojený polročný poplatok vo výške 35 eur a nákup pomôcok. Keďže rodičia v čase, keď žili v spoločnej domácnosti mali vysokú životnú úroveň, absolvovali zahraničné dovolenky, mali vysoký životný štandard, nie je dôvod, aby rozvodom manželstva

dieťa utrpelo na práve podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov a aby bolo výživné tak, ako to navrhoval navrhovateľ, znížené na 100 eur mesačne. Žiadna zmena v jeho osobných, majetkových či zárobkových pomeroch v porovnaní s tými, ktoré boli zistené v konaní 4P/78/2012 nebola zistená, preto súd ponechal vyživovaciu povinnosť v podstate nezmenenej výške. Vec právne posúdil podľa § 23 ods. 1, § 24 ods. 1, 3, 4, § 25 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1 Zákona o rodine (zákona č. 36/2005 Z.z.).

Proti tomuto rozsudku v časti výroku o určení vyživovacej povinnosti podal včas odvolanie navrhovateľ. Žiadal výrok zmeniť a určiť vyživovaciu povinnosť vo výške 100 eur mesačne. Namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa z dôvodu nesprávneho posúdenia zadovážených dôkazov resp. nesprávnych skutkových zistení, keď bez ďalšieho súd prvého stupňa konštatuje, že v rozpore s jeho tvrdením mala byť spoločnosť V. Q. s.r.o. v roku 2011 v strate a v roku 2012 v zisku cca 1.000 eur, pričom mal tvrdiť, že v roku 2011 spol. V. Q. s.r.o. hospodárila lepšie ako v roku 2012, čo má byť úplne v rozpore s podanými daňovými priznaniami a preto mu súd nemal uveriť, že z tejto spoločnosti nemá mať žiaden príjem a ak mal byť schopný platiť výživné vo výške 300 eur na čas do rozvodu, tak má byť schopný platiť výživné aj naďalej. Tieto skutkové závery sú v rozpore s vykonanými dôkazmi. Od naposledy určenej vyživovacej povinnosti došlo k zmene pomerov a to práve na strane hospodárenia spoločnosti V. Q. s.r.o. z dôvodu krízy pri získavaní zákaziek a z dôvodu odcudzenia financií v sume 5.000 eur odporkyňou v mesiaci august 2013. Súd prvého stupňa nereflektoval, že si bol pre účely plnenia vyživovacej povinnosti požičať čiastku 13.000 eur od I. O. V.. Ďalej poukazyval na to, že v priebehu roka 2011 fungovala spoločná domácnosť účastníkov, preto skutkové závery o nezmenenej situácii sú v rozpore so skutočným stavom veci.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadřila.

Kolízny opatrovník odporučil rozsudok v časti vyživovacej povinnosti potvrdiť, nakoľko je v záujme dieťaťa.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 2 písm. a) O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. O odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého pojednávanie nebolo potrebné nariadovať.

V preskúmvanej veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza zo správneho skutkového a právneho záveru, je odôvodnený podľa kritérií v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p., správne, preto sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bola určená vyživovacia povinnosť.

Navrhovateľ v odvolaní namietal nesprávnosť skutkového zistenia v rozhodnutí, pokiaľ ide o hospodárenie spoločnosti, ktorej je spoločníkom s odporkyňou a ktorá je jedným zo zdrojov jeho príjmu. Uvádza, že došlo k zmene hospodárenia tejto spoločnosti oproti stavu v čase naposledy určovanej vyživovacej povinnosti. Vyživovacia povinnosť bola naposledy určovaná pred rokom a výživné bolo súdom určené vo výške 300 eur mesačne. Navrhovateľ sa odvolania proti tomuto rozhodnutiu vzdal. V čase posledného rozhodovania o výživnom však taktiež rovnako ako v súčasnej dobe tvrdil, že z podnikania nemá žiaden príjem. Vychádzajúc z daňových priznaní spoločnosti V. Q. s.r.o. za predchádzajúce roky 2011 a 2012, táto spoločnosť podnikala lepšie v roku 2012 ako v roku 2011, z ktorého daňového priznania sa vychádzalo pri určení výživného naposledy. Výsledky hospodárenia spoločnosti v roku 2013 navrhovateľ súdu nepredložil. Z vykonaných dôkazov je zřejmé, že výdavky navrhovateľa, pokiaľ ide o náklady na bývanie, sa znížili a to minimálne o 200 eur mesačne. Zároveň priateľka, s ktorou žije v spoločnej domácnosti, v súčasnosti dosahuje vyšší príjem (naposledy materská dovolenka, v súčasnosti príjem cca 800 eur mesačne). Aj v čase posledného rozhodovania o výživnom navrhovateľ tvrdil, že svoje náklady hradí z pôžičky (inej) od tej istej osoby od JUDr. O. V.. Odporkyňa spochybňovala účel pôžičky, keďže zmluvu o pôžičke uzavierala i ona. Z konania vyplynulo, že určenú

sumu výživného 300 eur navrhovateľ doposiaľ riadne plnil. Okrem toho plnil dobrovoľne aj nad rámec stanoveného výživného pri príležitosti sviatkov maloletej, túto obdarúval finančnou hotovosťou, zakupoval jej veci. Vzhľadom na takto zistené majetkové pomery navrhovateľa je zrejmé, že je v jeho schopnostiach určené výživné vo výške 310 eur plniť.

Zostávajúca časť napadnutého rozhodnutia nebola odvolaním dotknutá.

Odvolací súd nezistil žiadne právne významné okolnosti v preskúmvanej veci, pre ktoré by bolo potrebné vydať iné než potvrdzujúce rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.